

рени-тѣ словене постѣпенно се похристиениле, приеле грѣцкия езикъ, сродясвале се съ грѣци-тѣ и най-сѣтне сѣвършено се похристиениле и погрѣчили. Сѣща-та участь щѣла да постигне и останали-тѣ, не покорени-тѣ словене на старопланинския полуостровъ, ако не биле допле бѣлгаре-тѣ въ седмия вѣкъ, както щемъ видимъ по-сѣтне, та да сѣдинѣтъ повечето отъ тѣхъ въ едно политическо тѣло. Бѣлгаре-тѣ ги завладѣле и отъ многото словенски плѣмена ⁽⁵⁾ основале едно силно словенско царство — бѣлгарско-то, и така се запазиле независимостъ-та и народностъ-та на словене-тѣ на старопланинския полуостровъ. Дори още додето ги не биле сѣвършено покориле византийци-тѣ, много словене постѣпяле подъ наемъ въ византийска-та войска. Правителство-то настанявало тия наемени словене войници да живѣѣтъ низъ грѣцки-тѣ христиански градове и села, гдѣто, слѣдъ дѣлговрѣменно-то имъ живѣяние съ мѣстни-тѣ жители христиане, захващале да ставатъ наклонни ежмъ христианство-то и повечето отъ тѣхъ ставале христиане. Когато се връщале у дома си, тия войници проповѣдвале христианска-та вѣра между челеди-тѣ си, макаръ и да не могли да проповѣдватъ христианство-то както трѣбва. Нѣ само това не било: и духовенство-то много радило за похристиенявание-то на словене-тѣ, па и заробени-тѣ христиане, които тия послѣдни тѣ откарвале, когато, въ врѣме на заселявание-то си на старопланинския полуостровъ, превземале грѣцки градове. Тия заробени христиане до толкова имале влияние между езичници-тѣ словене, щото въ шестия,

царѣве; сѣщо такъжъ като него билъ и сестриний му синъ Юстинианъ, който, както видѣхме, основалъ независима, самостоятелна архиепископия въ родно-то си мѣсто, което нарѣкжлъ Първа Юстиниана; Юстинианъ I-й сѣградилъ и храма света София въ Цариградъ. Юстиниановий баща се именувалъ *Истокъ*, а майка му (сестра на царя Юстинъ) — *Вѣленица*; Юстинианова-та жена се именувала *Лупкиня*, а самъ Юстинианъ у дома си се именувалъ *Управда*. — Вижда се, че около срѣда-та на петия вѣкъ вече имало доста словене въ областъ-та Дардания. Обаче византийски-тѣ пѣлководци, царѣве, духовни лица и други държавни службаше отъ словенско потекло, нема сѣмнѣвание, забравиле народностъ-та си.

(5) Тия словенски плѣмена биле: севѣриане-тѣ, седемь-тѣ плѣмена между Дунава и Черно-Море, на които названия-та сѣ неизвѣстни, Браничевци-тѣ, Кучеване-тѣ, Тимочане-тѣ, Моравяне-тѣ, Загорци-тѣ въ севѣрна Тракия, тракийски-тѣ Драговичи (въ Родопа), Мѣрващи-тѣ, Сакулати-тѣ, македонски-тѣ Драговичи (близо кадъ Солунъ), Бѣрзаци-тѣ, Смолене-тѣ, Реждане-тѣ, Струмяне-тѣ, Войниччи-тѣ, Веселичи-тѣ и още други нѣкои. Отъ тия плѣмена се сѣставяла бѣлгарска-та държава и бѣлгарскій народъ, когато царь Борисъ и народъ-тъ му се похристиениле. Епископъ-тъ на македонски-тѣ Драговичи зависялъ отъ солунския архиепископъ, а поради тракийски-тѣ Драговичи, пловдивскій архиепископъ ималъ и титла-та *екзархъ тракийски и драговитийски*.